

S 2012
E R
E N A
T E
S

Dimarts 26/06/12

22.30 hores

Ícaro del amor...

Harmonia del Parnàs

Marian Rosa, directora

Centre del Carme.

Carrer Museu, 2. València.

Ícaro del amor

I

***Dansa del pistolet
i cadena***

Anònim
(s. XVII)

***¡Ay! que es fineza
de amor***

Juan Hidalgo
(1614-1685)

Coronis¹

Sabastián Durón
(1660-1716)

Introducció

En prueba de que mi voz (recitat)

Al arma, rigores (ària)

Llore de Tracia (greu)

La mujer sólo ha de ser (ària)

Qué simplón (recitat)

El marido que sufrido (ària)

Yo en venganza (recitat)

Ea espumas a lidiar (ària a duo)

Corrente - Balletto

B. Selma y Salaverde
(ca.1580-ca.1640)

Aura tierna amorosa

Juan de Navas
(1647-1709 ca.)

***Con amor se paga
el amor***

Juan del Vado
(ca.1625-1691)

¹ Primera interpretació en concert en temps moderns d'una selecció de l'òpera *Coronis* de Durón, la font de la qual es conserva actualment a la Biblioteca Nacional. Transcripció: Raúl Angulo i Antoni Pons.

<i>Versos a dúo</i>	Manuel Blasco (1684fl.)
<i>Huye con ella</i>	Manuel Ferreira (ca.1670-ca.1727)
<i>Pues a Clori amante</i> ²	Fco. Hernández Illana (ca.1700-1780)
<i>Cuando el ave ligera</i> ² Recitat — Ària	Fco. Hernández Illana
<i>Desde la cárcel de Cupido</i> Recitat — Ària	Francesco Corradini (ca.1690-1769)
<i>Branle - Gallarda</i>	Giovanni B. Buonamonte (? - 1642)
<i>Ícaro del amor</i> Recitat — Ària	Francesco Corradini (ca.1690-1769)
<i>¡Hazó, Antón!</i>	Juan Barter (1648c.-1706)

² Primera interpretació en concert en temps moderns. Obres contingudes en el CD "Bárbaro" d'Harmonia del Parnàs disponible a partir de setembre de 2012.

Harmonia del Parnàs,
Mariví Blasco i Beatriz Lafont, sopranos
Ricart Renart, violí
David Antich, flautes de bec
Ramiro Morales, guitarra i tiorba
Josetxu Obregón, violoncel
Marian Rosa, clavecí i direcció

Ícaro del amor pretén involucrar l'espectador en un viatge per la música espanyola dels segles XVII i XVIII, que pren com a fil conductor la suggeridora temàtica amorosa tan present en els *tonos*, *cantadas* i *arias* d'aquesta i totes les èpoques. El nostre recorregut pren com a punt de partida unes danses instrumentals breus –l'autor de les quals es desconeix– conservades, avui dia, en l'arxiu de la catedral de València, i continua amb un íntim *tono* a duo del reconegut *hidalgo*. Tot seguit ens aturem en un dels autors més coneguts del nostre patrimoni, del qual, malgrat la seua fama i prestigi, es desconeix encara actualment part de la seua composició, com passa en el cas de l'òpera *Coronis*, de la qual s'ofereix en aquestes Serenates una selecció per primera vegada en concert, des que al seu dia es va interpretar i representar. Aquesta bella obra, que parteix d'un argument mitològic ple d'històries d'amor i desamor entre nimfes i déus, ha estat atribuïda recentment al primer organista i posteriorment mestre de la Capella Real de Madrid, Sebastián Durón (1660-1716), pels investigadors Raúl Angulo i Antoni Pons i, pel que sembla, fins ara no ha interessat ni a músics ni a investigadors perquè se'n desconeixia l'autor i era considerada, erròniament, una sarsuela. Amb un *tono* íntim de Juan de Navas i un duo jocós de Juan del Vado arribarem a la meitat del camí, com ells van arribar a les últimes dècades del segle XVII, moment a partir del qual la nostra música faria un gir considerable en l'estil, per donar pas a les noves modes italianes.

Manuel Blasco degué ser un d'aquells mestres que viatjaren a les Índies a ensenyar i compondre música, en aquest cas a Bogotà, on avui es conserva

aquest vers instrumental. Després d'aquest lleuger i ràpid vol, com *Ícaro*, tot i que en el nostre cas sense allunyar-nos tant com ell, tornem a casa, al nostre territori més pròxim, i sovint per això el més desconegut malgrat la seua especial bellesa, com és el cas de l'obra en romanç de Francisco Hernández Illana, que en el seu moment degué regentar la capella del Reial Col·legi del Corpus Christi de la nostra capital valenciana. I també és nostra la música d'aquells músics que es van instal·lar a la nostra terra i que, amb ells, van portar les seues idees, la seua manera de compondre i el seu particular estil, com així van fer, entre d'altres, el portuguès Manuel Ferreira amb la seua companyia d'òpera o l'italià, Francesco Corradini, abans d'instal·lar-se definitivament a Madrid. Hem volgut concloure aquest viatge amb un divertit duo de Juan Barter, donant una ullada al passat i reprenent, amb aquesta última peça, el més pur llenguatge i estil musical del nostre barroc més autòcton.

Marian Rosa Montagut

Harmonia del Parnàs

Membre fundador de l'Associació GEMA (Grupos Españoles de Música Antiga), *Harmonia del Parnàs* interpreta obres anteriors al 1800 amb instruments i criteris històrics, respectant les particularitats estètiques i teòriques de cada lloc i període concret. El seu repertori, escollit a partir de la investigació musicològica de fonts musicals i documentals d'arxius i biblioteques d'arreu del món, recull diferents gèneres i autors hispànics dels segles XV al XVIII, i les seues interpretacions són el resultat d'un estudiat exercici d'equilibri entre la musicologia històrica i la creativitat musical. *Harmonia del Parnàs* ha estat invitada per importants festivals, institucions i auditoris com ara el Festival Internacional de Música Sacra de Tortosa, el Festival Internacional de Música Antiga i Barroca de Peníscola, l'Auditori i Palau de Congressos de Castelló, el Cicle de Música Sacra del Desert de les Palmes de Benicàssim, la Institució "Milà i Fontanals" (Barcelona) del Consell Superior d'Investigacions Científiques, el Festival Medieval d'Elx, el Cicle de Música Sacra "In excelsis" (Sagunt), la Universitat de València, el cicle "Música al Convent de les Agustines" (Dénia), la Biblioteca Nacional de Catalunya o l'Octubre CCC (València).

Harmonia del Parnàs ha recuperat, interpretant per primera vegada en concert públic en temps moderns, més d'una dotzena de villancets i algunes obres litúrgiques de Josep Escorihuela (Morella –Castelló–, 1674; Tortosa –Tarragona–, 1743), una considerable i representativa mostra de la producció castellana i llatina de Josep Prades Gallent (Vilafermosa –Castelló–, 1689-1757), així com un nombre significatiu de composicions de Pere Rabassa (Barcelona, 1683; Sevilla, 1767) entre les quals convé destacar, per la seua magnitud, el *Rèquiem per a exèquies reials* escrit per a 8 veus i orquestra. Entre els últims treballs de recuperació de patrimoni musical hispànic

d'*Harmonia del Parnàs*, destaca la seua interpretació per primera vegada en concert públic en temps moderns, de l'òpera de Manuel Ferreira

El mayor triunfo de la mayor guerra en el marc del XV Festival Internacional de Música Antiga i Barroca de Peníscola (agost 2010) o la recuperació de diverses lamentacions i motets de Gracián Babán, Juan G. Pérez i Antonio T. Ortells en el concert d'obertura dels actes celebrats amb motiu de l'Any Sant Joan de Ribera (abril 2011), a l'església del Real Col·legi del Corpus Christi (València).

En l'actualitat, *Harmonia del Parnàs* disposa del seu propi Centre d'Investigació i Difusió Musical TEMPUS, alhora segell discogràfic del grup, situat a València.

Els enregistraments d'*Harmonia del Parnàs* recullen part del repertori esmentat en treballs com *Arda l'Ayre* (la mà de guido, 2005), *Rèquiem* (la mà de guido, 2006) o el monogràfic de Josep Prades Gallent *La tierra llora afligida* editat en la col·lecció discogràfica "Patrimoni Musical Valencià" de la Generalitat Valenciana (2008) i nominat als PREMIS DE LA MÚSICA 2008 en la secció de "Millor Intèrpret de Música Clàssica". Des de l'abril de 2009 aquesta agrupació realitza un treball conjunt amb el Centre d'Investigació i Difusió Musical TEMPUS (València), amb el qual crea un nou segell discogràfic propi (TEMPUS) per editar futurs treballs, el primer dels quals és el CD *Salve Regina* (desembre de 2010) que ofereix els resultats de les últimes investigacions musicològiques del Centre. Marian Rosa Montagut és la directora d'aquesta agrupació creada en 2003, que publicarà el cinquè CD *Bárbaro* amb obres d'Illana i Corradini els pròxims mesos.

Marian Rosa Montagut

Natural de Benifaió, inicia en aquesta localitat valenciana la seua formació musical amb el clarinet i el piano, i rep les primeres lliçons de solfeig del seu pare. Després d'uns quants anys compaginant els estudis universitaris (llicenciatura en Filosofia, Universitat de València 1994) i els musicals (professora de piano, Conservatori Superior de València 1993), s'especialitza en música antiga i barroca, i finalitza els estudis superiors de clavicèmbal amb J. L. González Uriol al Conservatori Superior de Música de Saragossa. Ha estudiat clavicèmbal amb Albert Romaní i Eduard Martínez, i ha assistit a cursos de perfeccionament, entre d'altres, amb J. Ogg, R. Alesandrini, W. Jansen i E. López Banzo. Interessada per la direcció coral, ha assistit a cursos impartits per J. R. Gil-Tàrraga, V. Negreiros i M. Smith, entre d'altres.

Fundadora d'*Harmonia del Parnàs* és la clavecinista i directora d'aquesta agrupació amb la qual ha enregistrat quatre CD, i col·labora, com a organista, clavecinista i directora, amb altres agrupacions especialitzades en concerts i enregistraments. La pràctica musical en el camp de la música antiga la porta a sentir una profunda inclinació per la musicologia històrica, i després d'obtenir el DEA del doctorat en Musicologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, està finalitzant la tesi sota la tutela d'Antonio Ezquerro. Ha estat becada per la Generalitat de Catalunya diverses vegades: beca FI (quatre anys) al Departament de Musicologia de la Institució "Milà i Fontanals" -Barcelona- del Consell Superior d'Investigacions Científiques, tres beques per a realitzar estades a l'estranger (Frankfurt, Londres-Cambridge i Roma), etc. En 2006 va guanyar per concurs públic un contracte de tècnic del Ministeri de Ciència i Tecnologia en el marc del projecte R+D "El fons antic de música de la catedral de Barcelona conservat a la Biblioteca de Catalunya. Estudi de

les fonts i recuperació patrimonial. 2: El repertori en llengües romàniques? Forma part de l'equip d'investigació de diferents projectes del Ministeri i la Generalitat, per treballar el repertori barroc de l'Antiga Corona d'Aragó en diferents arxius i biblioteques, i l'any 2009 guanya el premi beca d'investigació de la Fundació Durán-Martí, que comporta la publicació d'un llibre, amb el projecte "Trajectòria i producció del mestre de capella Baltasar Sanz".

Des de fa aproximadament una dècada compagina l'activitat interpretativa amb la investigació musicològica i publica els resultats dels seus treballs en *Anuario Musical* (CSIC), *Diccionario de la Música Valenciana* (SGAE), *Cantad serafines. Tres villancicos de José Pradas* (Tritó-IVM), *Història de les terres de l'Ebre* (Fundació Ilercavònia-urv), etc. En la faceta docent, està en excedència com a funcionària de carrera del cos de professors d'educació secundària (en les especialitats de Música i Filosofia) des de 2003, exerceix actualment com a professora de clavicèmbal al Conservatori Professional de Música de Torrent (València) i dirigeix el Centre d'Investigació i Difusió Musical TEMPUS, situat a València.

SERENATES 2012

Dilluns 25.06.12

**Orquestra Filharmònica
de la Universitat de València**
Hilari Garcia, director

Dimarts 26.06.12

Ícaro del amor..
Harmonia del Parnàs
Marian Rosa, directora

Dimecres 27.06.12

Metalls d'Estil
Spanish Brass Luur Metalls
i Pep Gimeno "Botifarra"

Dijous 28.06.12

**Orquestra Filharmònica
de la Universitat de València,**
Secció de Cambra
Onofre Casades, arpa
Hilari Garcia, director

Divendres 29.06.12

**MADRE DE DEUS: Lírica i litúrgica
de l'Espanya medieval**
Capella de Ministrers
Carles Magraner, director

Dissabte 30.06.12

Orfeó Universitari de València
Francesc Valldecabres, director

22.30 hores

Centre del Carme.

Carrer Museu, 2. València.

Entrada gratuïta amb
invitació que cal recollir
a partir d'una hora abans
del començament.